REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXX - studeni 2014.

Žrtve cionističkih progona:
SIEGFRIED VERBEKE

Tema:
„KAVANSKI“ AKTIVIZAM I ORGANIZACIJE

POGREŠNE PREDODŽBE O PREHRANI I KREATIVIZMU

UNIŠTENJE NAŠE MLADEŽI

Žrtve cionističkih progona: SIEGFRIED VERBEKE

Siegfried Verbeke rođen je 21. lipnja 1941. i Antwerpenu, u belgijskoj pokrajini Flandriji, gdje je proveo većinu svog života.

Zajedno sa svojim bratom, Herbertom, jedan je od osnivača revizionističkog izdavačkog centra VHO (Vrij Historisch Onderzook – Slobodno povijesno istraživanje), koji je vrlo brzo postao vodeći europski izdavač kontroverznih knjiga i pisanja skeptika u vezi službene verzije priče o Holokaustu.

Verbeke je postao javno poznat 1977. kada je s Roelandom Raesom osnovao flamanski magazin Haro. U tom magazinu distribuirane su kazete s različitim govorima Adolfa Hitlera, Josepha Göbbelsa i Hermana Göringa. Tijekom tog razdoblja Verbeke je također bio članom Vlaamse Militanten Orde (Flamanski militantni odred), organizacije koja je postala poznata po napadima na imigrante, socijaliste i slične neistomišljenike. Vlasti su dugo godina radile na raspuštanju te skupine, počevši 1981., a završivši tek 1990., kada je skupina službeno ugašena.

Nakon osnivanja VHO-a, organizacija je počela sa izdavanjem velikog broja knjiga, brošura i letaka na nizozemskom, francuskom, njemačkom i engleskom jeziku, a također je izlazio i tadašnji VHO Vjesnik.

Više od deset godina, vlasti, uz podršku židovsko-cionističkih skupina, opetovano su uznemiravale, kažnjavale i zatvarale Verbekea, kao i druge revizioniste, zbog mirnog izražavanja vlastitih misli i stavova, odnosno zbog aktivnosti koje su inače potpuno legalne u svim zemljama, ali očito samo na papiru. Samo u Belgiji su na taj način uništene tone knjiga i drugih pisanja u kojima je sudjelovao i Verbeke.

Godine 1992., belgijski sud Verbekeu je odredio jednogodišnju uvjetnu kaznu zbog distribuiranja pisanja koja umanjuju ili negiraju Holokaust. Također su mu ukinuta građanska prava na deset godina, uključujući i njegovo pravo glasa.

Iste godine četiri nizozemske organizacije, B'nai B'rith, Centar za informacije i dokumentiranje Izraela, Zaklada Anne Frank i Nacionalni biro za borbu protiv rasizma, podnijeli su

zajedničku građansku tužbu protiv Verbekea i njegovog kolege zbog distribucije materijala koji je uključivao Leuchterov izvještaj, koji poziva na propitkivanje službenih stavova o Holokaustu. Kasne 1992. nizozemski sud je naredio Verbekeu da plati kaznu od 10 000 nizozemskih guldena (oko 6000 dolara) za svako „kršenje“ zakona.

Godine 1993. Zaklada Anne Frank u Nizozemskoj i ista zaklada u Švicarskoj podnijele su u Nizozemskoj novu tužbu protiv Verbekea, Roberta Faurissona i još nekih kolega iz VHO-a, zbog objavljivanja brošure o dnevniku Anne Frank. Tuženi su zbog klevete, uvrede i zlostavljanja te poticanja na mržnju, diskriminaciju i nasilje. „Mora biti upamćeno,“ stajalo je u optužbi, „da je godinama Anna Frank simbola Židova koji su bili žrtve Holokausta. Na ovaj način, njeno ime i njen dnevnik imaju dodatnu vrijednost. Stoga, treba očekivati da će s tim u vezi usmeni ili pisani argumenti biti podvrgnuti jačem proučavanju s društvenog gledišta, nego što nizozemski zakon općenito traži.“

Godine 1994. Verbeke je ponovno dospio u naslovnice zbog distribuiranja nizozemskog izdanja Rudolfovog izvještaja.

Godine 1995. Belgija donosi novi anti-revizionistički zakon sličan onima koji već postoje u Austriji i Francuskoj, praveći tako zločinom osporavanje službene priče o Holokaustu. Prema novom statutu, svatko tko poriče, umanjuje ili opravdava „genocid njemačkog nacional-socijalističkog režima tijekom Drugog svjetskog rata“ može biti kažnjen novčano ili zatvorom do jedne godine.

Kasnih 1997. i 1998. policija u više navrata konstantno vrši pretres Verbekeovih rezidencija.

Godine 1998. javni tužitelj u Frankfurtu u Njemačkoj, pokrenuo je kriminalnu istragu protiv Verbekea zbog slanja brošure „Goldhagenove i Spielbergove laži“ tisućama pojedinaca u Njemačkoj. U travnju 2000. nizozemski sud naredio je Verbekeu zaustavljanje distribucije VHO-ove brošure o dnevniku Anne Frank.

Svibanj 2001. donosi naredbu belgijskog Ministarstva kulture kojom je svim knjižnicama određeno da moraju ukloniti sa svojih polica sva djela povezana s Verbekeom. Na osnovu toga su uklonjena sva revizionistička djela te su potiho uništena. Tijekom 2002. Verbekeova rezidencija ponovno je bila meta nekoliko pretresa od strane policije. Na dan 9. rujna 2003. sud u Antwerpenu osudio je Verbekea i njegova brata na jednogodišnju uvjetnu zatvorsku kaznu te novčanu kaznu od 2500 eura. Kasnije istog mjeseca belgijska policija ponovno je izvela pretres njegovog stana.

Godine 2004. Verbeke se dobrovoljno javio da bude izložen djelovanju Ciklona B, otrovnom plinu koji je navodno korišten za ubijanje u logorima. Ova prijava također je bila povezana sa Paranormalnim izazovom vrijednim jedan milion dolara Zaklade James Randi. Prijava mu je odbijena.

Iste godine, Verbekek je osuđen za negiranje Holokausta na godinu dana zatvora i kažnjen je s 2500 eura. U kolovozu 2005. ponovno je uhićen u Amsterdamu, na aerodromu, zbog međunarodne tjeralice koja je izdana godinu dana raniju u Njemačkoj. Nakon što je držan tri mjeseca u Nizozemskoj, poslan je u Njemačku. Tamo je proveo šest mjeseci u samici u zatvoru Heidelberg te je naknadno iznenada pušten uz jamčevinu.

Godine 2006. Verbeke je ponovno uhićen u Belgiji zbog odluke belgijskog suda o izdržavanju zatvorske kazne iz 2005.

U lipnju 2008. Verbeke je kažnjen s 25 000 eura kazne i osuđen na godinu dana zatvora zajedno s Vincenctom Reynouardom, zbog negiranja Holokausta.

Ako bi netko recimo danas negirao da je Zemlja okrugla i tvrdio da je ravna ploča, kao u nekadašnja vremena, tada bi ga možda proglasili ludim, možda bi mu se smijali, a možda bi ga jednostavno ignorirali. Međutim, kada nečija istraživanja ugrožavaju „službenu laž“ koja je potpuno iskrivila priču o logorima u Drugom svjetskom ratu, tada je to zločin koji mora biti zaustavljen zatvorom, progonom, maltretiranjem ili čak ubojstvom.

„Istina se ne boji istraživanja!“

Autor: Albert

„Kavanski“ aktivizam i organizacije

„Ja sam član ovog foruma…“

Vjerojatno ne postoji osoba koja barem jednom nije bila „na kavi“ s prijateljima u nekom kafiću. Mnogi vjerojatno imaju svoja omiljena mjesta, gdje se možda i svakodnevno nalaze sa svojim prijateljima, poznanicima, istomišljenicima. U Hrvatskoj je to naprosto neki dio mentaliteta cjelokupnog stanovništva, pa i najmanje selo ima svoju birtiju, zar ne? Teme rasprava ljudi u kafićima su praktički sve moguće teme koje se mogu zamisliti, od sporta, politike, vjere, ljubavnih i seksualnih iskustava, pa do obiteljskih, poslovnih ili besposlenih problema, itd. Bitna činjenica da društva u kafićima najčešće imaju donekle istomišljenike, premda ne treba uvijek biti tako. Same rasprave zbog toga znaju prijeći i u otvoreni sukob, što je srećom ipak neka rijetkost.

Premda je naša domovina navodno u katastrofalnom financijskom stanju, s hrpom nezaposlenih, kafići su često prepuni ljudi, što neke pomalo može začuditi. No, ostavimo to pitanje po strani. Ono što je jasna činjenica je da se u svim tim raspravama po kafićima mogu često čuti iste stvari. Velika većina su tako izvrsni „poznavaoci“ nogometne taktike da je pravo pitanje kako to da nisu na klupi nekog velikog kluba. Drugi su opet izvrsni poznavaoci politike da je zapanjujuće čudno što ne sjede u najmanju ruku na saborskoj klupi. Treći opet cvile o nezaposlenosti, neimaštini (dok imaju za „tumore“ i kavu), o tome kako im je život bitka za opstanak ili poznaju nekog sličnog. Sve u svemu „kavanske“ teme i rasprave o njima zapravo nemaju nekog smisla, osim da se čovjek eto, malo ispuca. Neke konkretne koristi najčešće nema, barem ne kad su u pitanju ostali ljudi i društvo u cjelini.

Virtualna okupljališta zvana forumi, analogna su kafićima, samo bez kava i „tumora.“ Rasprave, baš kao i u kafićima, najčešće ne vode nekoj bitnoj društvenoj promjeni, barem ne pozitivnoj. Naravno, samim time nije forum, kao niti kafić, posve negativna stvar, jer ima foruma na kojima se nađe pregršt korisnih informacija koje olakšavaju brojne stvari u životu, ima foruma na kojima se svašta može naučiti i po pitanju praktičnih, tehničkih, filozofskih, socijalnih, medicinskih i inih tema. Pisanje na forumu zapravo ne predstavlja ništa loše, sve dok forum ne postane nešto poput životnog smisla ili takva navika pojedinca da doslovno postane ovisnik o „pisanju po forumima.“

Mnogi na forumima često iznose svoje stavove, mišljenja, zapažanja, ideje i komentare. To je postao neki oblik trenda modernog doba, jer, iako mnogi to ne priznaju, oni smatraju da

će na takav način promijeniti nečije mišljenje, širiti poruku i pridobiti neregistriranog čitatelja na svoju stranu. Međutim, ako uzmemo u obzir da se na brojnim ideološkim forumima većinom okupljaju istomišljenici, možemo li govoriti zaista o širenju propagande, neovisno o tome što je forum otvoren za javnost? Budimo realni, ali rijetki su oni koji primjerice čitaju forume s nacionalističkim ili rasnim temama, osim onih koji već dobrim dijelom imaju slična mišljenja. Samim time, o širenju nekakve riječi ili propagande je zapravo smiješno govoriti, osim ako se to vrši među neistomišljenicima, što je ipak malo zahtjevnija stvar.

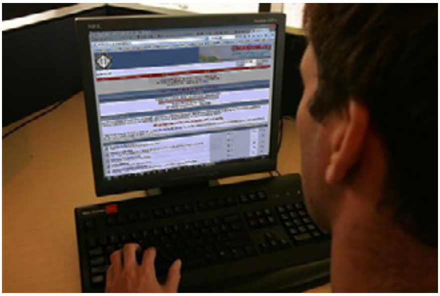

Širenje ideja?

Ogromni je promašaj što mnogi članstvo na forumima interpretiraju kao određeni oblik „pripadnosti" nekoj organizaciji ili skupini, a još je gore kada to postane jedini oblik aktivnosti u smislu „širenja" ideja. Upravo ovo posljednje je veliki problem današnjice, posebno u Hrvatskoj. Iznošenje osobnih stavova, mišljenja i iskustava na Internetu među istomišljenicima ne može škoditi (osim u dobro poznatim situacijama) i nešto je o čemu se može, pa i treba raspravljati. Međutim, kada se ovakve duge i dobrim dijelom dosadne i pomalo mučne rasprave razvlače gotovo svakodnevno na epske tekstove koji se pišu satima, osoba sa strane zapita se bavi li se itko od tih „članova" ičim drugim osim pisanjem na forumu? Ne, kao autorica članka ne želim reći ili izdizati svoje „ja" kao neki značajni primjer aktivizma, već naprosto ukazujem na besmislenost takvog djelovanja u vidu aktivnog širenja ideja.

Razlog tome je očigledan. Neki forumi postoje niz godina, kroz njih su prošli brojni ljudi, neki su aktivni na njima već mnogo godina, pa su stekli čak i status neke „važne" ličnosti. No, što je sa širenjem ideja? Gdje je stvarni aktivizam? Zašto zajedničkim snagama ne djelovati na širem području? Dakako, o stvarnim aktivnostima se na forumima ipak ne piše, jer to niti nisu teme koje je potrebno iznositi u javnost na takav način; one dopiru do javnosti na svoj osmišljen način. Ipak, kada se određeni ljudi na nekim forumima zamole za suradnju, oni to odbijaju uz dobrim dijelom neobjašnjive ili pak potpuno neutemeljene izgovore.

„Ja sam svoje učinio u pogledu širenja ideja…"

Ovakva izjava sve govori o trenutnom mentalnom sklopu pojedinca, a nažalost neki upravo takve izjave koriste kao izgovor. Neki se dive raznim rasno/nacionalističkim pokretima i njihovim aktivnostima u inozemstvu, žaleći se pritom na činjenicu da kod nas nema organizacija i prosvjeda. Činjenica jest da nema organizacija, barem ne tako javnog i otvorenog tipa kao u drugim zemljama. Razlozi za to su brojni, a neki najčešće navode „razilaženja" u mišljenjima, stavovima, načinu djelovanja. Ono što se može primijetiti kod određenog broja ljudi jest činjenica da mnogi zamišljaju tu hipotetsku organizaciju kao svojevrsnu skupinu ljudi koja će raditi masovne akcije u obliku prosvjeda, a velikoj većini to je zapravo i jedini smisao kada spomenete riječ

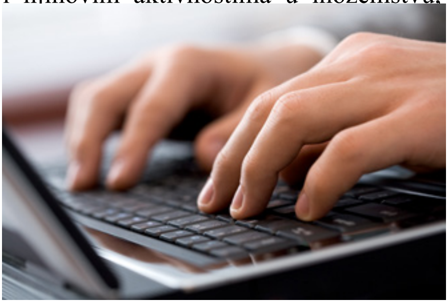

„aktivizam.“ Prosvjedi, ako su dobro osmišljeni i izvedeni, također mogu znatno utjecati na društvene promjene. No, pojedinci krivo zamišljaju cijelu priču oko toga. Par slika, poziranje sa zastavama ili transparentima za novine, hvaljenje prijateljima i poznanicima, rekviziti, maskirana lica i opasni izgled, udarna vijest u novinama i na TV-u… To je nešto što mnogi smatraju „aktivizmom“ bez da se pitaju što je uopće stvarni smisao toga i stvarnog aktivizma, bez shvaćanja da se do ljudi psihološki ne može tako jednostavno doprijeti „prosvjedima.“

Prepreke za osnivanje organizacija rasno-nacionalističkog tipa zapravo ne postoje, već postoji velika količina stvari tipa *„ja bi htio biti član al' da ne moram ništa raditi*.“ Čak niti zakonski, ukoliko se sve uobliči na pravilan indirektan način, ne postoji ograničenje za aktivno promoviranje zdravih rasnih i domoljubnih stavova, ali nikako kontraproduktivnog šovinizma. Po mnogima, sve bi trebao netko drugi napraviti, a ako do toga i dođe, onda nastupa neopravdani strah od policije, službi sigurnosti i slično. Zar je primjerice par naljepnica teško kriminalno djelo ako na adekvatan način šalju poruku javnosti i ako nisu zalijepljene na privatno vlasništvo tipa osobni automobili, privatne kuće itd.? Upravo jedan takav slučaj je nekim koji ovo čitaju dobro poznat. Paranoja od policijske represije po tom pitanju odlazi preko granica znanstvene fantastike. Usporedbe radi, postoji solidan broj nogometnih navijača, od kojih se mnogi također deklariraju kao nacionalisti. Ti navijači često organiziraju i razne akcije u pogledu dobrotvornih djela, darivanja krvi, pomaganja starima i nemoćnima. Ipak, sve to je dosta skriveno od javnosti, ali i nekako slabašno, jer glavni smisao navijača je da budu – navijači. Navijači su tu i kao primjer kako organizirane skupine funkcioniraju kada su pod najvećom državnom represijom, jer usprkos tome što ih se zatvara, najčešće potpuno bezrazložno, navijači i dalje uz iskustvo više idu dalje. To je svojevrsni paradoks, ali i možebitna idejal otpora sustavu.

Međutim, ako se netko smatra patriotom, nacionalistom, domoljubom, gdje je aktivizam kojim će svoje ideje širiti na druge, na nezadovoljne sunarodnjake? Gdje su web-portali, gdje su masovna oglašavanja i propaganda na općim forumima, gdje su plakati, grafiti, naljepnice, letci, video promocija, sportski klubovi, sportska i ina druženja otvorena za obitelji, gdje je podrška siromašnim obiteljima s mnogo djece, gdje su neovisna društva za aktivnu i širu promociju naših kultura i tradicija itd.? Toga ako i ima, nije baš istaknuto u javnosti. Ne treba se loviti tu za priču „mi nismo tu da bi se hvalili u javnosti.“ Upravo na takvim primjerima se stiče pozitivna reakcija javnosti, a to se vrlo lako može činiti bez osobnog eksponiranja pojedinca, već isticanja ideala zbog kojih se to čini.

Dakako, za neke oblike aktivnosti potrebna su i veća financijska svojstva, što većini predstavlja problem. Međutim, ako netko odbija primjerice napisati jedan najobičniji članak, ako netko ne želi suradnju po pitanju prevođenja neke mizerno kratke kartice teksta, ako netko ne želi ni na

koji način suradnju „jer on je svoje učinio tako što je već privukao dva svoja prijatelja na našu stranu“ ima li smisla uopće dalje govoriti o problemima koji nas muče? Samim time mi smo sami naš najveći problem!

„A onda što ćemo?“

Škole i mediji su najjači propagandni alat kojim se svi narodi stavljaju pod kontrolu. Jasna je stvar da se kroz škole teško može vršiti neki značajniji oblik širenja ideja, no mediji su tu kao jedan od dostupnih alata. Internet je svojevrsno bogatstvo ako ga se iskoristi na pravi način, jer Internet je gotovo svima dostupan, a posebno mladima, koji su tu kao „spužve“ koje upijaju informacije.

S druge strane, tko brani maloj skupini istomišljenika da osnuju svoju „organizaciju?“ Male skupine od 5-10 ljudi mogu učiniti zapravo puno. Novac se za neke jeftine metode propagande vrlo lako skupi i svatko se može odreći u tom pogledu nečega što mu zbilja ne treba, barem par puta. Ovako male skupine dakako, moraju biti zatvoreni krugovi i djelovati što je moguće više tajno. Propaganda mora biti upakirana tako da se nikoga direktno ne vrijeđa, već da se širi dobro pripremljena poruka koja će suptilno navoditi javnost da mijenja mišljenje. Internet, naljepnice, plakati, šablonski grafiti, letci i posjetnice ostavljene u recimo knjigama u knjižnicama, ili mjestima okupljanja većeg broja ljudi… ideja je bezbroj, mnoge se mogu izvesti posve anonimno i bez ikakvih opasnosti, posebno ako se o njima ne piše na forumima.

Male skupine su također otporne na infiltraciju raznih izdajnika i lajavaca koji će se „pohvaliti“ prvom prilikom kako su nešto „oni napravili.“ S druge strane, ozbiljnije skupine su uvijek bile mete sigurnosnih službi, koje ubacuju ili vrbuju „agente.“ To nije nikakva tajna, no ukoliko se ispostavi da je netko takvih sklonosti, bez ikakva nasilja ih se može izolirati iz skupine i tu je priči kraj. Tko nije sposoban preuzeti rizik i odgovornost za djelovanje ili se boji za sigurnost svoje obitelji, neka se time niti ne bavi.

Dok neki vode žustre rasprave o „internim ideološkim“ razlikama, predbacujući razne sitničarije iz ideologija koje im nisu po ukusu, ili pričaju o filmovima i prepiru se oko toga da li je neka poznata ličnost Armenac, Arap ili Židov, vrijeme nezaustavljivo prolazi, odnoseći sa sobom svaku mogućnost promijene trenutnog stanja. Kroz nekih 5 godina, ako sreća posluži, pa takvi forumi ostanu aktivni, isti „članovi“ i poneki novi zalutali „žalitelj“ vjerojatno će kopajući po prošlosti donositi nove zaključke o iluzijama kako riješiti naše probleme. Možda će ideje biti i malo jasnije, pa čak i genijalne, no govornici će samo zadržati svoje pozicije vječnih pisaca ili govornika u virtualnim kafićima – forumima. Zar je to naš najveći domet?

Autor: Mogila

MATT HALE
VJERSKI ZATVORENIK

Budi solidaran, pošalji pismo podrške!

Matthew F. Hale
#15177-424
U.S. Penitentiary Max
P.O. Box 8500
Florence Colo. 81226-8500

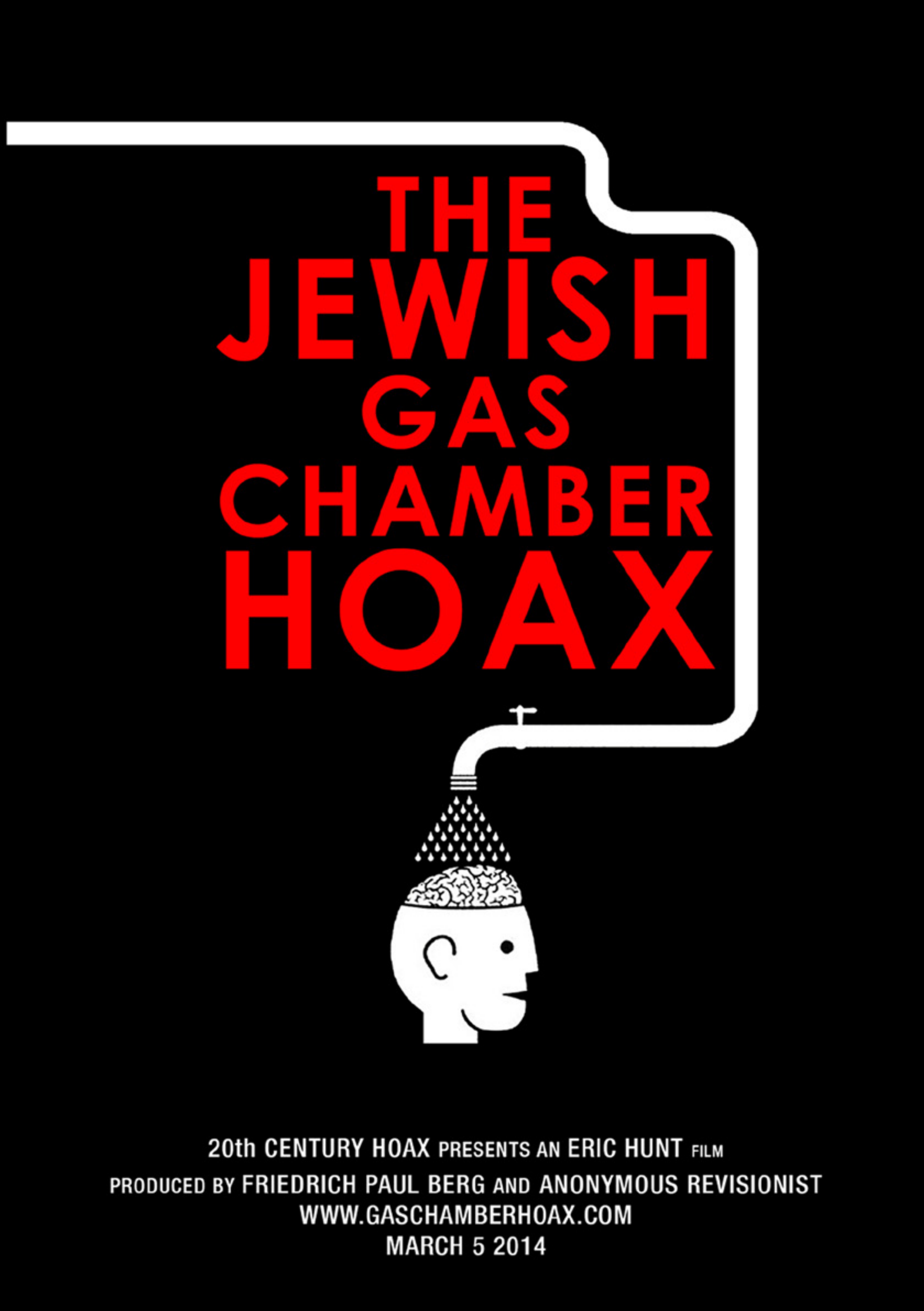
THE
JEWISH
GAS
CHAMBER
HOAX
20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM
PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST
WWW.GASCHAMBERHOAX.COM
MARCH 5 2014

Pogrešne predodžbe o prehrani i Kreativizmu

Prije svega moram naglasiti da sam kao autor članka osoba koja se po modernim nazivima može smatrati poklonikom Straight Edge-a, ali i zdrave prehrane. Pod terminom „zdrava prehrana“ prvenstvenom mislim na uravnoteženu prehranu koja je tu da bi tijelo očuvala zdravim i kako bi tijelo imalo snagu i izdržljivost za svakodnevni normalan život. Nikakve etikete tipa „vegan“ ili „vegetarijanac“ ne mogu označiti pojedinca, već se dotični termini mogu odnositi na prehranu. Samo etiketiranje pojedinaca je u većini slučajeva postao svojevrsni „modni trend“ i kao takve ih je poželjno odbaciti.

Kreativizam je zaista sveobuhvatna ideologija, koju neki nazivaju i religijom. Osim borbe za opstanak naše rase, očuvanje identiteta, kulture, tradicija i visokih moralnih načela, ali i povezanosti s prirodom, Kreativizam zagovara i drugačiji način prehrane. Sve navedeno spada u svojevrsni revolucionarni zaokret u razmišljanju bijelog čovjek današnjice. Kreativizam i jest usmjeren ka tome – promijeni vrijednosti kod ogromne većine ljudi koji danas ponajviše teže tome da „imaju,“ a ne da „budu.“

Uzevši u obzir sve veću zatrovanost okoliša, a samim time i sve veći broj bolesti koje nastaju kao rezultat konzumiranja ogromnih količina zatrovane hrane, svatko s imalo zdravog razuma može zaključiti da nešto s modernim dobom i takvom prehranom nije u redu. Već duže vremena postoji i niz raznih „trgovačkih lanaca zdrave hrane“, a reklamira se i organski uzgoj i propagiraju se „vegetarijanstvo“ i „veganstvo,“ kao svojevrsno vraćanje čovjeka prirodi. Naravno, organski uzgoj je najbolji ako imate mogućnost sadnje voća i povrća u vlastitom vrtu sa zdravim sadnicama i sjemenjem, što ne mogu baš svi.

Nepobitno je da se čovjek zaista udaljio od prirode, uporno ju pokušavajući „pobijediti“ na sve moguće načine. Neki ljudi čovjeka danas zapravo potpuno pogrešno definiraju kao neko biće

koje je zapravo nadmašilo samu prirodu, samom činjenicom da on ima svijest i više razuma od ostatka živih bića na zemlji. Također je u cijelu priču upleten i neizbježan termin „evolucija,“ čime se vječno označava napredak čovjeka, ali više u tehnološkom smislu u odnosu na neke druge stvari. Dakako, bijeli čovjek zaista jest stvorio brojne kulture, kao što je i razvio tehnologiju do nezamislivih razmjera. Pa ipak, čovjek se udaljio od prirode, a ta činjenica dobiva još veći negativni značaj kada uzmemo u obzir da je od svih živih bića na svijetu jedino čovjek taj, koji usprkos toj svojoj svijesti svjesno uništava svoje zdravlje, zdravlje drugih oko sebe te uništava okoliš. Nije li to jedan ogroman paradoks?

Moderno doba, zajedno s povećanim potrebama za energijom i hranom, donijelo je čovjeku i ogroman porast brojnih bolesti. Nema nekih preciznih podataka koliko je tumora bilo možda prije recimo 3000 godina, da bi se izvršila neka znanstvena usporedba, ali je neupitno da je sve veći broj raznih degenerativnih bolesti u čovjeka danas, nego prije recimo 200 godina. Razlozi su brojni, no jedan od njih je upravo i loša prehrana i konzumiranje prevelikih količina hrane.

Ne treba trošiti riječi na to koliko koji oblik loše hrane negativno utječe na zdravlje. O tome možete čuti svaki dan u svim medijima koji istovremeno reklamiraju tu istu lošu hranu, a naknadno pričaju o štetnosti te iste hrane. Novac je u igri, pa se time ne vrijedi zamarati.

Kreativizam propagira tzv. frutarijanstvo odnosno prehranu voćem, povrćem i orašastim plodovima ili orašidima, kao oblik prehrane koji je najbliži prirodi. Potrebno je izričito naglasiti da Kreativizam NE ZAPOVIJEDA ovakav oblik prehrane, a pogotovo ne uvjetuje tim savjetima pripadnost Kreativističkom Pokretu ili život u skladu s mnogo bitnijim idejama Krativizma. Kreativizam, odnosno Klassen, kao njegov začetnik, savjetuju bijelce da se vrate većoj povezanosti prirodi upravo zbog sve većeg broja degenerativnih bolesti nastalih kao posljedica konzumiranja loše hrane i smanjene fizičke aktivnosti. Što je loše u takvom savjetu, ako je on samo SAVJET? Neke takve ideje su nekima odbojne jer ljudi misle da je Kreativizam ideologija koja će istog časa nametnuti sirovu prehranu i odbaciti ljude ukoliko to ne poštuju, što je zaista smiješno. Prehrana je osobni izbor pojedinca, no zdrava prehrana i zdravlje naroda u interesu su cijelog naroda i bijele rase. Budući da se navike teško mijenjaju, a često postoje i averzije prema nekim „naredbama,“ s kojim pravom bi se ikome nametalo da mora jesti nešto što mu možda ne odgovara?

S druge strane, neki ljudi daju si zaista puno truda i ulažu zavidnu količinu energije kako bi Kreativizam i njegove istinske ideje doveli u pitanje ili ih ismijali, samo na osnovu toga što se zalaže za bolje zdravlje svih bijelaca. Takav pristup pojedinaca dovoljno govori o samoj informiranosti istih, kao i o njihovim stvarnim namjerama kao navodnim „pro-bjelačkim aktivistima.“ Ovakvo djelovanje pojedinaca može se opisati samo kao neargumentiran pokušaj omalovažavanja u nedostatku vlastitih boljih ideja i čisto bacanje vremena koje nemamo na uzaludne rasprave o trenutno sasvim nebitnim stvarima koje su od samog početka i posve krivo interpretirane.

Kritika Kreativizmu na račun propagiranja prehrane je naprosto neutemeljena. Većina samih

„kritičara“ zapravo nikada niti nije pokušala živjeti uz neku drugačiju prehranu od one na koju su naučeni, da bi nakon eventualno nekog kraćeg testnog razdoblja mogli opravdano reći „ova prehrana nema smisla“ ili „takva prehrana je loša i nezdrava.“ Mnogo ljudi odbija prehranu sirovim voćem, povrćem i orašidima misleći da je ta prehrana siromašna raznim bitnim vitaminima, mineralima ili drugim bitnim nutrijentima koji su čovjeku potrebni. Također, mnogi odbijaju i pomisliti na takvu prehranu s potpuno pogrešnom idejom da se radi o monotonoj i bezokusnoj hrani, a istina je potpuno drugačija.

Dokaza za odlične učinke frutarijanske prehrane ima bezbroj, kao što i ima gotovo isti broj osporavanja takve prehrane. Bilo koju stranu zapravo je teško pobiti, jer prehrana je nešto individualno i svaki pojedinac može reagirati drugačije, što je još jedan od razloga zašto Kreativizam ne nameće ovaj oblik prehrane kao neki uvjet ili zakon, već se sve svodi samo na savjete i prijedloge.

U prilog pozitivnom djelovanju veganstva ili frutarijanske prehrane svakako idu brojni sportaši koji se bave svim mogućim sportovima, a posebno onima koji zahtijevaju ogromne fizičke napore poput trkačkih ili plivačkih maratona, zatim triatlona ili natjecanja tipa *IronMan* ili *UltraMan*. Pojedini sportaši upravo na takvim natjecanjima postižu zapanjujuće uspjehe, a hrane se dobrim dijelom upravo na način koji predlaže i Kreativizam.

Na kraju krajeva, na pojedincu je da ukoliko osjeća potrebu, proba neki oblik prehrane i sam odluči o tome želi li živjeti uz frutarijansku, vegansku, makrobiotičku ili pak klasičnu ili možda neku drugu prehranu. Važnije od tog izbora je da pojedinac bude dobro o njoj informiran i da ta prehrana bude uravnotežena, baš kao što i sva stanja u prirodi imaju težnju. Upravo neravnoteža vodi k bolesti, a tko želi biti bolestan?

Autor: Alex

We are white, we are great, we create
We are Nature's finest
We got pride, we got strength, we got faith
We are Nature's finest
Sacred blood running through ouri veins, our hearts
We are Nature's finest
Destiny has showed us path, to the heights
We are Nature's finest
werewolf

FORTI ET FIDELI NIHIL DIFFICILE

Uništenje naše mladeži

Teško je danas ne osjetiti obeshrabrenje pri pogledu na trenutno stanje degradacije koja je sve očitija među mlađom populacijom, ne samo u Hrvatskoj, već i u ostatku Europe.

„Djeca su naša budućnost," govorili su stariji, nekad kod kuće, nekad na ulici, a nekad u školi. Zaista, naša djeca jesu naša budućnost u svakom smislu riječi, jer bez njih nema opstanka naše rase, naše nacije, naše kulture i tradicija. Ona su tu da nose baklju onoga što su naši preci stvorili znojem i krvlju, braneći ove krajeve i naš narod kroz vjekove. Ipak, oni „samoodabrani" znaju ovo jako dobro i oduvijek djeluju u skladu s tom spoznajom prema nama, jer to je u njihovoj naravi, u njihovim genima i učenjima. Oni ne prežu ni pred čim kada su u pitanju umovi naših sinova i kćeri, a ništa blaži nisu kada je u pitanju potpuno uništene naše rase i naših naroda. Neki će se drznuti govoriti da smo kao domaćin „samoodabranom" parazitu, ujedno i njegov „domaćin" bez kojega i on sam umire. Isti zaboravljaju da će na naše mjesto, našim nestankom, stupiti mongrelizirani soj ljudi koji će im dalje pokorno služiti.

Kako bi ostvarili svoje genocidne nakane, oni traže uvijek način da slome duh naše mladeži kroz ovisnosti o drogama, seksualne perverzije, materijalistički hedonizam, bolesne ideje jednakosti i druge „progresivne" ideje modernog doba te time uništavaju duh naših predaka i sve vrijednosti koje mi smatramo svetima.

Ako se ovo strmoglavljivanje u tamu ne zaustavi, svi mi, sposobni za pružanje otpora na kraju ćemo biti zaklani, dok će oni koji ne predstavljaju prijetnju jednostavno postati robovi. Ovdje ćemo pokušati istaknuti samo neke od istaknutih taktika koje „samoodabrana" gamad koristi, jer onaj tko razumije taktiku neprijatelja bolje je pripremljen za otpor i ustrajnost.

Podmukla strategija: Ovisnost o svim okusima

Posljednjih godina vidimo masovni zamah ovisnosti o drogama, alkoholu i cigaretama, a sve više ovaj zamah obuhvaća upravo sve mlađu populaciju. Nitko ne može osporiti da se razina korištenja droga (kokaina, cracka, heroina, marihuane itd.) nije popela na najviše razine u povijesti čovječanstva, premašujući čak i period tzv. „eksperimentiranja" s drogama u 60-ima. U nekim državama Europe, pojedine „lake" droge čak su se i legalizirale. Primjera radi, u SAD-u, u nekim gradovima, postoje tzv. „zone sigurnog korištenja," u kojima se pojedine droge koriste potpuno neometano od strane policije (Seattle i Washington).

Dok su teši narkotici poput cracka i kokaina većinom popularni među crnačkim urbanim stanovništvom SAD-a, mnogi drugi oblici kemijske ovisnosti obuzeli su upravo bijele tinejdžere i mlade osobe. Teško je od javnosti sakriti istinu, a to je činjenica da se vlasti velike većine zemalja koje imaju i velike probleme s drogom, zapravo ne bore, već podupiru trgovinu i konzumaciju svih vrsta opijata, uz tek pokoju priču o „prekinutom lancu prodaje droge“ kako bi se zadovoljila javnost. Logično, ako znate tko stoji iza tih vlasti, a lako je to provjeriti, dolazimo i do zaključka tko vodi cijelu priču, financirajući proizvodnju i trgovinu drogom, a sve u svrhu uništenja naše rase i našeg zdravlja. Neoboriva je činjenica da skupina ovisnih sebičnjaka sigurno neće naći nikakvo uporište za ikakav otpor ičemu, ako bi uopće uspjeli oformiti išta takvo.

Gledajući TV, serije, filmove i ostali program očiglednog zaglupljivanja, zapitajmo se koliko su naša djeca izložena degeneraciji gledajući potpuno indoktrinirajuće smeće? Mediji, pod očitom kontrolom „samoodabranih,“ svakodnevno bez stanke promoviraju ovakvu anti-životnu prljavštinu, a „psiholozi,“ u dosluhu s modernom medicinom i farmaceutskom industrijom, uče našu djecu da su ovisnosti o drogama „bolesti“ te da su kao takve društveno prihvatljivi problem modernog „progresivnog“ društva. I gripa je „bolest,“ pa se nitko ne pjeni oko toga, zar ne? Kao zamjena za učenje naše mladeži o jačanju volje, očuvanju zdravlja i duhovnoj ispunjenosti, koristi se nauka o tome da se treba prepustiti običnim primitivnim niskim potrebama i da se treba kroz život besciljno lutati u automatiziranoj potrazi za slijedećim oblikom umjetnog „zadovoljstva.“

Istovremeno, granice naših domovina su potpuno otvorene hordama uljeza iz trećeg svijeta, koji često koriste „slobodu“ i liberalni sustav upravo za preprodaju droga, nakon što se prilijepe kao paraziti na ekonomski sustav i uzdržavanje unutar naših zemalja. Ako netko progovori protiv ovoga, bio on samo osoba koja brine o svom narodu, bez ikakvih ideoloških načela, isti čas biva osuđen na uobičajeni repertoar omalovažavanja s riječima „rasist,“ „fašist,“ „nacist“ …. iako ta sad već ofucana osuda ne bi zapravo nikoga trebala obeshrabriti u borbi.

Koliko dugo će isisavanje naše krvi trajati dok ne postane kritično? Koliko će bijelih djevojaka i mladića biti uništeno drogama, prije nego li netko uopće provede logičko rješenje ovog pitanja?

Homoseksualnost i rasno miješanje

Nebrojeni su primjeri pojedinaca, čak i onih koji nemaju veze s ikakvom ideologijom, već slijede jednostavno prirodne nagone i logiku, koji su izrazili oštru kritiku prema divljačkom nametanju homoseksualizma, međurasnih aktivnosti i drugih mentalnih bolesti koje su dodatno

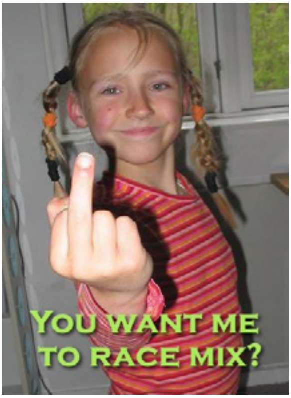

ubrzale proces propadanje bijele rasne zajednice. Mnogi protivnici ovih perverzija ipak ne vide jedan bitan detalj u cijeloj ovoj priči. Naime, ova propaganda u ogromnoj mjeri je djelo upravo svjetske svite „samoodabranih“ i njihovih slugu, kako bi srušili i uništili duh i prirodni nagon naše djece. Tako je naša mladež više nego svakodnevno indoktrinirana putem svih oblika medija i škole s „kulturom“ koja propovijeda i veliča seksualne činove koji su protivni Zakonima prirode, a svaki oblik kritike prema tim perverzijama uobičajeno su osuđeni na pojmove „diskriminacija,“ „predrasude,“ pa čak i ironično „primitivizam.“ Naša dužnost, kao najvišeg oblika živih bića, jest da zaštitimo našu djecu i mlade od takve morbidne propagande, prije nego li to poprimi enormne razmjere, što će biti već prekasno.

Trenutno živimo u vremenu napredne tehnologije, u kojem se do informacija dolazi vrlo brzo u odnosu na prošlost. „Odabrani“ tu činjenicu jako dobro koriste kao oružje protiv našeg potomstva, bombardirajući ih stalnim rafalima devijantnih „zadovoljstava,“ ispunjavajući njihove umove pukim lažima o tome da su te devijacije „sasvim normalne“ te da bi ih se trebalo aktivno imitirati. Dostupnost pornografije i to baš one koja prelazi svaku granicu ukusa i razuma, propagiranje bolesnih ideoloških trendova poput „gay brakova,“ veličanje morbidnih gay parada i humanizacija pedofilije i voajerizma, samo su neke od gadosti i užasa koje se šire putem medija upravo na našu mladež. Istovremeno, mnoge osnovne i srednje škole usvajaju polako bolesni nauk te se danas u tim školama uči kako je homoseksualno eksperimentiranje sasvim prirodna i česta pojava i kako bi to svatko trebao iskušati. Tako polagano dolazimo do točke kada će naš narod izgubiti svoju mladež, a time i svoju budućnost.

Kulturni marksizam u isto vrijeme nastavlja nagrizati muževnost naših mladića, pretvarajući ih doslovno u djevojčice, dok se paralelno na sve moguće načine propagira rasno miješanje za bijele djevojke sa svom šarolikom svitom rasa koje se mogu zateći u svim našim zemljama, a tu im nije mjesto.

„Vječna žrtva“ već nekoliko generacija uporno radi na ovome, no tek u posljednje vrijeme primjećuje se otvorena nakana na uništenju rasnog i nacionalnog ponosa i to upravo pomoću sve većeg razvoja tehnoloških mogućnosti. Danas je teško proživjeti barem jedan dan, ma čak i sat, bez da budete u doticaju s prisilnom propagandom rasnog miješanja kroz kontrolirane medije. Našu djecu se polako ali sigurno programira od najranije dobi da toleriraju sve i svakoga, da je sve normalno i da se ničemu ne treba opirati te da je Priroda sa svojim temeljnim pravilima i zakonima u krivu.

Neprijatelji, ne samo bijelaca, nego čovječanstva općenito, žele uspostaviti svijet u kojem će

čistoća bijele krvi biti samo daleko sjećanje, svijet u kojem će zemlje naših predaka biti pod različitim mogreliziranim pasminama nesposobnima za razvoj ičega, a kamoli civilizacije i kulture. Buduće majke naše rase služit će kao „prostitutke“ nižem ljudskom smeću, ukoliko naša borba ne uspije osigurati našu slobodu od virusa „odabranih.“ Mi, kao aktivni borci za tu slobodu ne smijemo pasti u toj istinskoj i stvarnoj borbi za opstanak!

O propadanju naše mladeži moglo bi se napisati mnogo toga, no samo kontra-propagandom, zdravim odgojem, veličanjem naše povijesti i naših heroja, uklanjanjem barijera protiv straha od osuđivanja i otvorenim riječima može se zaustaviti pad naše budućnosti. „Samoodabrani“ čine ono što čine s jasnim razlogom jer to je u njihovoj prirodi, u njihovom nauku, a našu mladež napadaju jer znaju da mladi najbrže i najjasnije uče i upijaju ono što im se servira.

Imperativ je za sve nas da naše interne sukobe i rasprave ostavimo po strani te da našu poruku proširimo što je dalje i dublje moguće. Iako moramo djelovati na svim poljima kako bi jednog dana uspjeli pobijediti u našoj borbi, naša mladež je nešto bez čega naša budućnost nema smisla, stoga nju nipošto ne smijemo zanemariti. Oni su naša šansa za svijetlu budućnost!

Autor: Velimor

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!
KREATIVISTI
KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA